



Arrest

nr. 66 055 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2008 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 27 december 2010.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 27 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2011.

1.3. Op 5 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Hesarak (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtun van etnische origine en liep school in het districtscentrum van Hesarak. Toen u Afghanistan moest verlaten, zat u in de elfde graad. Uw vader was chef van de inlichtingendiensten (Khad) in Hesarak. De Taliban vroegen aan uw vader of hij voor hen wou beginnen werken, hetgeen uw vader weigerde. Ook uw oudere broer en uzelf werden door de Taliban gevraagd. Ook jullie gingen niet in op deze eis van de Taliban. Op een dag zijn uw broer en uw vader verdwenen. Sindsdien is er geen nieuws meer van hen. Met uw moeder en broers en zussen bent u naar Jalalabad gegaan. U verbleef daar nog een tijd maar uw neef gaf u de raad Afghanistan te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar Frankrijk. U was in Calais en waagde de overtocht naar Engeland. In Newcastle werd u echter opgepakt en naar België gebracht.

Op 14 maart 2008 vroeg u hier een eerste keer asiel aan. U zat in een opvangcentrum en de bewoners daar waarschuwden u dat men u naar Afghanistan zou repatriëren. Om die reden heeft u het verdere verloop van de procedure niet afgewacht en bent u een tweede keer naar Engeland gegaan. Uw vingerafdrukken werden daar op 17 september 2009 genomen en u werd naar België teruggestuurd. Op 22 oktober 2009 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. U zegt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u hetzelfde lot als uw vader en broer dreigt te ondergaan. U bleek tijdens het eerste gehoor niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan. Enkele dagen na het gehoor stuurde u per fax een aantal documenten door. Op 28 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 16 november 2010 (arrest nr. 51 166).

U begon een hongerstaking. Op 27 december 2010 diende u een derde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. U blijft bij de door u afgelegde verklaringen, maar voert aan dat bepaalde zaken die u gezegd heeft in het kader van uw vorige aanvraag niet in aanmerking werden genomen. U kon immers wel buurten en dorpen opnoemen, kent deze en dat werd nergens vermeld in de beslissing. Als 15-jarige jongen kende u ook niet veel van politiek. Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u de volgende ingescande kopieën voor: de taskara van uzelf en deze van uw vader, een lidkaart van uw vader, twee foto's van uw vader, een schoolrapport van u en een viertal doktersattesten.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U slaagt er niet in elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in de door het CGVS genomen en door de RVV bevestigde beslissingen in het kader van uw eerdere asielaanvragen. In uw beslissing werden ernstige twijfels geuit met betrekking tot uw herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar (zie administratief dossier, beslissing CGVS dd. 28 juni 2010).

U verklaart in het kader van uw derde asielaanvraag dat u bij de door u afgelegde verklaringen blijft (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 5). U voert verder aan dat bepaalde zaken die u gezegd heeft in het kader van uw vorige aanvraag niet in aanmerking werden genomen (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 5). U kon immers wel buurten en dorpen opnoemen, kent deze en dat werd nergens vermeld in de beslissing (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 5). Verder verklaarde u dat u als 15-jarige jongen ook niet veel kende van politiek (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 7). Niet alleen voert u geen nieuwe elementen of dienstige bewijsstukken aan die een vroegere appreciatie zouden kunnen wijzigen, u bevestigt en versterkt zelfs in uw laatste gehoor dd. 25 februari 2011 het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Zo is wel zeer opmerkelijk dat u verklaarde tijdens uw gehoor op 25 februari 2011 dat ze u nooit de vraag hebben gesteld documenten voor te leggen (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). U werd immers tijdens uw gehoor op 18 juni 2010 uitgebreid bevraagd over uw documenten in Afghanistan (gehoorverslag CGVS 18 juni 2010, p.2). U verklaarde toen dat u veel bewijzen had ter staving van uw problemen en verklaarde ook dat u die op zou laten sturen (gehoorverslag CGVS 18 juni 2010, p.2, p.4). Meer nog, u vroeg toen de protection officer of deze documenten belangrijk waren, waarop deze zei "uiteraard, hoe kon u daaraan twijfelen" (gehoorverslag CGVS 18 juni 2010, p.4). Ook op het einde van het gehoor werd u nog eens op het belang hiervan gewezen en werd u een week de tijd gegeven de bewijzen op te sturen (gehoorverslag CGVS 18 juni 2010, p.12). Een week nadien legde u de volgende gefaxte documenten voor: een ingescande kopie van de foto's van uw vader, uw eigen taskara, die van uw vader en de werkkaart van uw vader (zie administratief dossier en beslissing). Er werd geoordeeld dat de documenten uw geloofwaardigheid niet konden herstellen.

In het kader van uw derde asielaanvraag legt u dezelfde documenten neer, wederom ingescande kopieën, maar vult u deze nog aan met de ingescande kopieën van doktersattesten en een schoolrapport (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p.3-4). Uw spontane verklaring dat ze bij vroegere gehoren nooit de vraag hadden gesteld documenten neer te leggen, getuigt van een houding die bezwaarlijk ernstig te noemen is (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p.3).

Afgezien van het feit dat de documenten in het verleden besproken werden en dat reeds bevestigd werd – ook in beroep – dat er nauwelijks bewijswaarde aan kan worden gehecht, dient wat betreft de documenten die u verder nog neerlegde het volgende te worden opgemerkt. U legde een ingescande kopie voor van doktersattesten die u van uw dokter zou verkregen hebben in Hesarak (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Waarvoor de attesten werden voorgeschreven kan u echter zeer moeilijk duiden. Toen u werd gevraagd waar de door u voorgelegde attesten voor dienden, antwoordde u “Mijn advocaat heeft gezegd, breng die bewijsstukken van de dokter toen je ziek was” (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). In een poging een iets beter idee te krijgen van de stukken die u voorlegde, werd u de vraag nog eens gesteld, waarop u antwoordde: “Ze hebben me gezegd je bent geen Afghaan, en daarom heb ik die documenten binnengebracht” (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Pas toen de vraag u een derde keer gesteld werd, bleek u iets of wat duiding te geven. U antwoordde “Kleine grote ziektes, een keer had ik malaria. Een keer had ik ziekte van de warmte, het was heel warm” (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Uw klasgenoot zou deze documenten naar u hebben gemaïld na ze te hebben ingescand (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). Noch uw klasgenoot, noch uw broer zouden de originelen naar u kunnen opsturen (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). Waarom dat niet kan, blijkt u niet echt te weten en u houdt het op: “Dat kunnen financiële problemen zijn, die zei ik kan dat niet, misschien heeft die geen geld” (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). Ook deze uitleg kan onmogelijk worden aanvaard. Ook de kopie van een schoolrapport vermag gezien bovenstaande observaties niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen; temeer ook dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Uit het bovengaande volgt dat u er niet in slaagt elementen aan te brengen die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Hesarak zouden kunnen herstellen. Er kan u aldus niet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Doordat uw asielrelaas zich ook daar afspeelt, kan ook daaraan geen geloof worden gehecht en komt u niet in aanmerking voor de toekenning van het statuut van vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RVS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name “De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), benadrukt verzoeker dat zijn verblijf in Afghanistan wordt betwijfeld maar niet zijn nationaliteit. Onder verwijzing naar arrest RvV 57.485 van 7 maart 2011 en rechtspraak van de Raad van State, voert verzoeker aan dat men geen recent verblijf kan vereisen en de algemene situatie volstaat om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt besloten dat hij er niet in slaagt elementen aan te brengen die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit het district Hesarak zouden kunnen herstellen en waardoor hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.1. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit en is het noodzakelijk dat hij zijn afkomst uit het district Hesarak (provincie Nangarhar) aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Zonder verzoekers vorige asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake in 's Raads arrest nr. 51 166 van 16 november 2010 reeds werd geoordeeld dat verzoekers geografische kennis van zijn beweerde onmiddellijke leefomgeving uitermate pover is, hij niet vertrouwd blijkt te zijn met de Afghaanse kalender en zijn kennis van de politieke situatie in zijn beweerde regio van herkomst quasi onbestaande is. De Raad oordeelde dat deze vaststellingen genoegzaam aantonen dat verzoekers kennis over zijn beweerde streek van herkomst dermate ontoereikend is dat geen verder geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden afkomst uit Hesarak, Nangarhar en dienvolgens evenmin aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt: *"(...) Een week nadien legde u de volgende gefaxte documenten voor: een ingescande kopie van de foto's van uw vader, uw eigen taskara, die van uw vader en de werkkaart van uw vader (zie administratief dossier en beslissing). Er werd geoordeeld dat de documenten uw geloofwaardigheid niet konden herstellen.*

In het kader van uw derde asielaanvraag legt u dezelfde documenten neer, wederom ingescande kopieën, maar vult u deze nog aan met de ingescande kopieën van doktersattesten en een schoolrapport (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p.3-4). Uw spontane verklaring dat ze bij vroegere gehoren nooit de vraag hadden gesteld documenten neer te leggen, getuigt van een houding die bezwaarlijk ernstig te noemen is (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p.3).

Afgezien van het feit dat de documenten in het verleden besproken werden en dat reeds bevestigd werd – ook in beroep – dat er nauwelijks bewijswaarde aan kan worden gehecht, dient wat betreft de documenten die u verder nog neerlegde het volgende te worden opgemerkt. U legde een ingescande kopie voor van doktersattesten die u van uw dokter zou verkregen hebben in Hesarak (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Waarvoor de attesten werden voorgeschreven kan u echter zeer moeilijk duiden. Toen u werd gevraagd waar de door u voorgelegde attesten voor dienden, antwoordde u "Mijn advocaat heeft gezegd, breng die bewijsstukken van de dokter toen je ziek was" (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). In een poging een iets beter idee te krijgen van de stukken die u voorlegde, werd u de vraag nog eens gesteld, waarop u antwoordde: "Ze hebben me gezegd je bent geen Afghaan, en daarom heb ik die documenten binnengebracht" (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Pas toen de vraag u een derde keer gesteld werd, bleek u iets of wat duiding te geven. U antwoordde "Kleine grote ziektes, een keer had ik malaria. Een keer had ik ziekte van de warmte, het was heel warm" (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 4). Uw klasgenoot zou deze documenten naar u hebben gemaïld na ze te hebben ingescand (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). Noch uw klasgenoot, noch uw broer zouden de originelen naar u kunnen opsturen (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3). Waarom dat niet kan, blijkt u niet echt te weten en u houdt het op: "Dat kunnen financiële problemen zijn, die zei ik kan dat niet, misschien heeft die geen geld" (gehoorverslag CGVS 25 februari 2011, p. 3).

Ook deze uitleg kan onmogelijk worden aanvaard. Ook de kopie van een schoolrapport vermag gezien bovenstaande observaties niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen; temeer ook dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan."

De Raad stelt vast dat deze motivering in het verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bijgebrachte documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

De Raad benadrukt nog dat verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor op werd gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft geëngageerd om zijn dossier volledig te heronderzoeken, dat dit zal gebeuren rekening houdend met zijn bestaande dossier en met alle elementen die verzoeker tijdens het gehoor aanbrengt, dat niet enkel de nieuwe elementen zullen worden besproken maar dat hij de kans krijgt om zaken aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere inschatting en dat men bereid is om te luisteren indien hij eventueel vroeger verklaringen heeft afgelegd die hem werden ingefluisterd door derden en hij nu zijn ware situatie of zijn echte verhaal vertelt, mogelijkheid waarvan verzoeker echter geen gebruik heeft gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nog steeds nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

3.3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 §2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). De Raad wijst in casu op de uitspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 Juli 2010): "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*")

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS